

[K. Axel Nielsen.]

giver de helt store eksportmuligheder på grund af sproget.

Men måske har den aftagende interesse for skriftlig pornografi forbindelse med den ubestridelige kendsgerning, at interessen i højere grad har samlet sig om og pengene er blevet brugt til pornografiske billeder, der i det sidste par år har fået en meget betydelig udbredelse overalt i landet. Når justitsministeren nu stiller forslag om også at frigive billedpornografi, begrundes det med, at man på dette område bør udnytte de gunstige erfaringer, som den begrænsede reform fra 1967 har givet os, nemlig at friheden til at købe hvad som helst giver sig udslag i, at interessen daler. Mæthedsgraden falder betydeligt, og den i mine øjne utiltalende forventning at fremstille og sælge porno bliver mindre indbringende.

Justitsministeren siger i sin fremsættelsestale, at forslaget ikke er udtryk for en ændret målsætning, hvad nok heller ingen ville have tiltroet ham. Man bygger på det synspunkt, at de selvregulerende kræfter er at foretrække for forbudsnormer, der søges håndhævet gennem straffelovgivningen — en betragtning, som jeg ganske kan tilslutte mig. Da lovforslaget om ophævelse af forbuddet mod skriftlig porno blev fremsat for folketinget i foråret 1967, sagde den daværende justitsminister, at det var et spørgsmål, om man burde drage den konsekvens også at ophæve det tilsvarende forbud vedrørende billeder. Det er næppe med større lyst, at den nuværende justitsminister drager konsekvensen, og det er absolut uden begejstring, at hans forgænger nu som ordfører for socialdemokratiet giver tilslutning.

Der er mange, for hvem frigivelsen af porno er et dybt alvorligt spørgsmål. Nogle betragter interessen for pornografiske skildringer i skrift eller billeder som et syndigt angreb på deres religiøse opfattelse, andre som løsgtige udskejelser, der bebuder vor kulturs undergang, på samme måde som lediggang og løse sæder gik forud for det romerske riges forfald. Vi bør anerkende de

alvorlige overvejelser, der ligger bag modstanden mod frigivelsen af porno. Jeg er ikke sagkyndig nok til at udtale mig om, hvorvidt porno er syndig eller ej i religiøs betydning; men det må vel erkendes, at en jordisk strafftrussel ikke er et egnet middel til at holde folk fra at synde. Hvis vor kultur nærmer sig undergangen, hvad intet vel tyder på — tværtimod — er det i hvert fald ikke på grund af interesse for det forunderlige, der drager mennesker af forskelligt køn mod hinanden, og som er med til at sikre menneskeslægten beståen. Denne interesse har altid været til stede, men det må erkendes, at den næppe i vor historiske epoke har været mere åbenlys end nu. Roms undergang skyldtes nok mere lediggang end den løsgtighed, lediggangen blev anvendt til.

Mine bekymringer retter sig alene mod det æstetiske. Det forekommer mig, at en meget stor del af den porno, der hidtil er sendt ud på markedet — folketinget er jo blevet forsynet af et ganske bestemt forlag — krænker de fleste menneskers almindelige, sunde skønhedsbegreber. Men her håber jeg, den frie konkurrence, konkurrencen på kvalitet, kan få en ganske gavnlig indflydelse. Det afgørende for mig er, at man ikke med trussel om straf kan øve væsentlig indflydelse på folks indstilling til porno, og man bør heller ikke kunne det.

Af bemærkningerne til lovforslaget ser jeg, at det har været sendt til høring hos forskellige institutioner og organisationer, men det røbes ikke, hvilke råd der herfra er givet. I det udvalg, jeg venter nedsat, går jeg ud fra, at justitsministeren vil give oplysning herom.

Lis Møller: Som jeg sagde ved første behandling af forslag til lov om filmcensur, har jeg altid fundet det noget nedværdigende, at andre mennesker skulle afgøre, hvad jeg måtte se og læse. Det samme kan jeg sige igen som indledning her ved første behandling af forslag til lov om ændring i borgerlig straffelov. Jeg kan derfor kun hilse